

КАТО ТАТКА

Татко надалечъ замина —
днесъ отново е войникъ,
и по чуки и долини
той ни пази всѣки мигъ.

Той ни брани, въ студъ и вѣтъръ,
бди надъ насъ, като орелъ,
бди съ оржие въ ржката,
като воинъ твърдъ и смѣлъ.

Щомъ порастна — съ мишици здрави
вѣренъ стражъ ще стана азъ.
Ще разправамъ колко славно
татко се е билъ за насъ!

Като него ще съмъ силенъ,
храбъръ български войникъ,
и Родината си мила
ще закрилямъ всѣки мигъ!

Ненчо Савовъ

Сутринъ. Работимъ съ княгиня Мария Луиза въ класната стая. По коридора се чуватъ познати стъпки. Лицето на детето засиява.

— Негово Величество иде! — прошепва то и синитѣ очи блѣсватъ. То оправя стойката си. Негово Величество е нѣженъ, но и строгъ. Той обича стегнатитѣ и прилежни ученици. Вратата се отваря. Княгинята застава права край чина.

— О, татко!

Бащата цѣлува високото чело, ржкува се любезно съ мене и пита:

— Какво учите?

Детето дава отговора. И веднага Бащата намира какво да прибави. О, тоя Баща! — та Той всичко знаеше. При урока за Черно море Той прибавя толкова много епизоди! А за Рила, Дунава, Пелистеръ, Охридъ — навсѣкжде Той е ходилъ, всичко познава, всѣко кѣтче отъ българската земя носи въ великото си сърдце и оттамъ го предава на детето си.